

עין משפט
נר מצוה

ג א מ"י מביא מהלכות
אסור ביאה הלכה כב
סמך לאין קנה טושיע
אזהר סימן כה סקף א:
ד ב מ"י פיו מהלכות
פלה ה"ל"א סמך עשן
ט טושיע אורח סימן ז
סקף ח:
י ד ב מ"י פ"ג מהל' פ"ח
ה"ל"נ טור אורח סימן
לנה טושיע י"ד סימן רמו
סקף כז:

תורה אור השלם

- [illegible]

יְבִינוּ חֲנֻנָאֵל

רביא. מלמד שעשה
הקדוש ברוך הוא
שושבנות לאדם הראשון,
מיכן לגדול שעושה
שושבנות לקטן ואל ירע
לו. תביא לא הלך אדם
אחרי אשה בשוק ואפי' היא
עניו לו חלה לטובת ראשי הדין.

יד י"ד לא ינקא רע. לאלו היינו קרא דדריש בטובה (דף ד: לענין גסות הרוח והסתם דריש מקרא ^טדמעותה כל בנה לבי ליד יגו' וקרא דהכא היינו יד ליד לא ינקא רע חרע ^זלדיקים נמלט: ^חמתקין ^טה רב נחמן בר יצחק. מכלן משמע דרש נחמן בר

יִתְחַק לֹא הֵיטֵב רַב נַחֲמָן
סִמְתָּהּ: וְלֹא אַחֲרֶיהָ בֵּית הַכְּנֻסָּה
בְּנִשְׁעָהּ שֶׁנֶּחֱבֹר מִתַּפְּלִין. כְּמוֹסָתָהּ
דְּמִנְיָהּ [מִקָּרַן] מִשָּׁל אֶת מִתְחַנֵּן כִּי
כְּנֻסִּיּוֹת אֵלֶּה לְמֹרֶה שֶׁכֵּן מִזֵּינוֹ תִּשְׁכַּן
שִׁנְאָה [נִמְדָּרָן] וְהַחֲנוּטִים לְפִי הַתִּשְׁכָּן
קִרְמָה וְגו' מִזֵּמְרָה וְגו' וְנִרְאָה דִּקְדָּשָׁה
אֵלֶּה תִּמְנָה לְכִסֵּינָה מִתְבָּרֵר וְהִיוּ
שֶׁמֶשְׁתַּחֲסִימִים לְמַעַרְשׁ אֵל הַיֵּהוָה א"י וְנִמְחָק
נִמְעַמְרָסֵם דְּכִמְיָן [דְּהִי"ו] וְיִתְפַּלְלוּ
לְדָךְ הָרֹאשׁ וְכִמְיָן [וְיִתְפַּלְלוּ]
וְכִיּוֹן פִּתְחוֹן לֵב כְּעִלְיָתָהּ נִגְדַּ
וְיִשְׁלֹם וְשִׁשְׁתֵּם לְבֹאֲרֵה נִרְאָה לְמַחֲרֵי
צִיּוֹת הַכְּנֻסָּה הֵיטֵב לֵדֵד הָאֲרוֹן וְיִמְיָהוּ
אֲרֹן נִרְאָה [דְּבִקְוֹת פִּרְקָה] קִמְחָה דְּכִרְכּוֹת
דְּקָרָה [ו'] אֲחֵרִינָן הָיוּ גִבְרֵה דְּהִי
מִמְלָלִי אַחֲרֵי כֵּי כְּנִישְׁתָּה לֵב אֵלֶיהָ
כִּדּוּ רַב קִימָה קִימָה מִקָּרַן פִּירִישׁ כְּשֵׁי
רְשׁוּיֹת וְקִמְחָה לֹא שֵׁנו אֵלֶּה לֵדֵק קָה
מִהֲדָר אִפִּי לְבִי כְּנִישְׁתָּה אֲכָל מִהֲדָר
לְבִי כְּנִישְׁתָּה לֵית לָן הָהָה וְאֵם
לְבִי עֹמֵד לֵדֵק הָאֲרוֹן כִּישׁ דְּלִי מִהֲדָר
לְבִי כְּנִישְׁתָּה אֲחֵרִינָן כְּשֵׁי רְשׁוּי
שֶׁהֲבֹר מִשְׁתַּחֲסִי לְמֹרֶה הִוא מִשְׁתַּחֲסִי
לְמַעַרְבֵּר וְעוֹד דְּלִמָּר הָסֵם נִפְרִי הִיוּ
אֲחֵרֵי [פ.ה.] הָאֲרוֹן לֹא לְאֵדֶם לְעֹבֵר
לְמִדָּה צִיּוֹת הַכְּנֻסָּה שְׁעָה שֶׁהֲבֹר
לְבִי לֵת לֵת אֵלֶּה אֲכָל פִּתְחָה אֲחֵרִינָן
לֵית לָן הָהָה אֵלֶּה אֲכָל שִׁמְעֵל לֵב שְׁעֹבֵר
לְבִי פִתְחָה אֲחֵרִינָן כְּכֹה וְנִרְאָה לְמַחֲרֵי
צִיּוֹת הַכְּנֻסָּה הֵיטֵב לֵדֵד פִּתַּח צִיּוֹת
וְקִוְרָה אַחֲרֵי לְפִי שֶׁהִוא אַחֲרֵי הַעֵם:
מִרְדּוּיָן בֵּית. ' הֵיטֵב אֵלֶּן שֵׁן
זֵית הִוא מֵן וְאֵלֶּן שֵׁן
מִקְרִי זֵית דְּכִמְיָן [שְׁמֵת מֵן] וְיִירֵכֶה ה'
עַן " וְדִרְשִׁין זֶה זֵית שֶׁאֵין לָן מֵן
לְחִלּוֹת כְּמוֹ זֵית:
כָּל הַשְּׁמָה. פִּרְחָה קְרִי צִיּוֹת הַשְּׁמָה
דְּגַג: **תְּבַרְכּוּ** בְּיִהְיֶה. וְהָא
דְּלִמָּר [נִפְרִי] מִמְּקוֹמֵי וְשִׁמְתָּה עֲלֶיהָ
אֲרִיבִיכִם שׁוּ הִיא מִדֵּה טוֹבָה שֶׁאֵינָה
שׁוֹמֵנָה פִּירֹת נִשְׁעֵה שֶׁאֵין שְׁרִיּוֹת
בָּהֶן עַל כֵּי הַיְדוּשׁ שֶׁכִּסֵּינָה אֵל זֵימָה שֶׁאֵינָה
מִיִּיחָה לֵב כִּד כְּמוֹ כְּשֵׁה עֲלִיהָ:
וְיִתְחַק לֹא הֵיטֵב רַב נַחֲמָן

והעלה זרי תאנים על בשרו מאה ושלשים שנה ב' (א) וזרע רחוא לאונסיה ואמר רבי ירמיה בן אלעזר מקצת בפניו וכולו שלא בפניו מקצת שבחו בפניו דכתיב 'כי' בדור הזה כולו שלא בפניו דכתיב 'נת איש צדיק תמירמיה בן אלעזר מאי דכתיב 'יהנה עלה זית טרף ב' התקב"ה רבש"ע' רזי מוונות מרורין כוית ומסורין בידך ולמיון ביד בשר ודם כתיב הכא טרף וכתבי התם "המירמיה בן אלעזר: כל בית שנשמעין בו דברי תורה שנשמר" ולא אמר איה אלוה עושי נותן ומירה ירמיה בן אלעזר מיום שחרב בית המקדש דיו ל' אותיות שנאמר "כל הנשמה תהלל יה הללויה" ואלהות נתקללו בכל נתקללו שכיניה נתקללה שוול דכתיב "ושמתי למורש קיפוד ואנמי מים נתקללה שוול

[illegible]

(א) כג"ל וד"ה הצי' נגמ' כפי' ר"ח ברסות שס ד"ה א"ר יוחנן.

עושיין פסין פרק שני עירובין

אזכור רחב מלמעלה וקצר מלמטה. שם היה רחב מלמעלה כשהוא ממלאו מכדי משאי הפירות על הכתלים ומטה אחס: רחב מלמעלה. חלל בית הרחם שלה: שושניות. שגשגול בחיבורו לשמו להחשק בצרי סעודת חופה: פני. מתקן: ואפילו היא אספו. שהא גנזו לו: ודמנה על: גנז.

וזוהי מהלכת לפניו: **יסקנה ללדדין**
 ויעבור לפניו: **בנכר**. דמילוי למנא
 ומסתכל בשברה ונאשח איש קאמר:
המרגל. מונה: יד ליד. המרגל מיד
 ליד אפי' הוא כמו ממש שקבל תורה
 מיד הקב"ה לידו: **עם הארץ** כיה.
 ללא גמר דרך ארץ דמתי' דקמי'
 לעיל לא יתכן אדם אפילו אחרי
 אשמו: **אלקנה**. נתיב היה דמתי'
 כפרד עלום ויבא איש האלהים אל
 עליש: זה אלקנה י' נביאים נקראו איש
 האלהים והוא אי' מהם וליכא למימר
 עם הארץ היה: **ולמתי דקאמר רב**
נחמן. דהאי אחרי ממש קאמר:
בי רב. מקרא [שקוירן] מיוקוט על
 בית רבן: **ולא אחרי אפש**. אשח איש:
ולא אחרי עבודם גלולים. שמה ימשך
 אחריה (ע"פ דף טו) הריק מעליה לרבן
 ואחרי' (ע"פ דף טו) הריק מעליה לרבן
ולא אחרי בית הכנסת בשע' שטיבור
מספליין. שגראה כסופר שיהיה

מאמריהם) ואינו נעם; כנדרו. שיש
מזה וישלם שנה מזה מפי שבע
בו הקב"ה דכמ"ח המן הוצ' וגו' וקללו
וזה פלגם. מגורות מתגרמין וזין
(בראשית 2) שבע זרע דחוש לאונסיס.
נעם שדין ודומין וליקון מפי מדיקין;
אמרות שבע זרע דחוש דרע דרע
דחוש דרע דחוש דרע דחוש דרע

הגהות הב"ח

(א) גמ' נשעב שהצבור מתפלל לין: (ב) דמ' דמ' אומרים מקנת וכו' כמחניף בפניו נפניו כתיב כנ"ל והד"א:

גליון הש"ס

גמ' ואיני בן אלקוד בל
בית שושסקי בו דלת
בלילה עי' סנהדרין דף
לג ע"א וע"פ דף קח ע"ב
ובס' איסא ח"ד אלעזר:
תוס' ד"ה מרדכי בית
היינו איילן עי' פסחים דף
ל ע"א תוס' ד"ה מה
ממור: בא"ד וד"ש זה
יהי. מכלתא סוף פרשת
נשלח פרש"י א:

מוסף רש"י

[illegible]

אחורי אשה בנדר.
מחזירי אשת איש, מנקה
בנדריו מפני הכנס וזה
מסתכל בה (שם). יד ליד
לא ינקה רצ. אפילו
לא שמש מלמדי חכמים,
מן. שולק אחרים חמש, אם
יון שאלו נכנס נראה כפירק
בפיה. נפיה היזה
שפסגט (שם). למורש
הבאה הוא לבנים (שם).

ב, שנאמר ולא אמרו איה
ל הקב"ה ביה כחצי השם
ל נתקללו שביניה. שנאמר

חברו של פנני הכרה אין מרצ
בשכחו לפניו מפני שגראה כמתניף (א);
דמי: תמיד צדיק: שכל פנני: תמיד
צדיק מתניף: טרף פניו: מאמריו תמיד
ניקשה שיהא יום טרף שלה והיינו
מזון: כשר דס: נח: ולא אמר איש
אלוה עושי: ולא הוצרך להחזיקו ולומר
איש עושי והיינו תמיד מן שמונה
ומימות של תורה בליה. ולהכי נקט
בילה שהקול ששמע מרחוק: מוס
שחבר בים המפרש: ופסקו הכהנים
מלכר בשם המפורש כדלמר בציין
דורקין שזיו מברכין בשם המפורש:
דיו לעולם שישמחם: בשם ב' אותיות
בין לשכח לפניו בין לנכר איש את
חברו דכתיב כל הגשמה תהלי יח
לומר זה השם שכל הגשמה כולה
ראוי להשמחם זו מכלל דס בן
ארבע אותיות ושם המפורש לא לכל
הגשמה וצין אלף לכהנים בלבד דכתיב
(דברים י) ולכר בשמו וכו' (במדבר י)
ושמו זה שמי היחיד ל: נקטל
שכיניה: מקללתה: שכל פנני: שכיניה:
מקללתה: למורש קיפור: ושם הולכות
החיות רעות ומזיקות מקומות הסמוכות
לח דלוי לרשע ואף לשכירי וסוף ט: י'
למטי

אמר רבי ירמיה בן
 זון נתברכו שכיניה נתקללה בבל נתקללו שכיניה
 זון נתברכו שכיניה דכתיב "ושמתי שומרון לעי השדה
 למצוי

[illegible]

מתוקן כדבש ומסורין כירי בשר ודם כזו. כל בית שנשמעין ממנו דברי תורה בלילה אנו תהלה יי. פי' הנשמה (בדגש) ברכותיב הארץ חלוו תושמה, פי' משנעשית א"י נשמה הילולו ת. כיון שנזכר בית המקדש מחללין שבת הוי' בחילול בחצי השם שהוא חשוב ככלו. נתקללה נשעני כרם הדימה.